6 Predstavitev Jezusa v templju

Prva nedelja po Božiču

Luka 2, 33-40:
Njegova oče in mati sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem. Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src.« Tam je bila tudi prerokinja Ana, Fanuelova hči iz Aserjevega rodu. Bila je že zelo v letih. Po svojem devištvu je sedem let preživela z možem, nato pa je kot vdova dočakala štiriinosemdeset let. Templja ni zapuščala, ampak je noč in dan s postom in molitvami služila Bogu. Prav tisto uro je stopila tja in zahvaljujoč se slavila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odkupitev Jeruzalema. Ko so izpolnili vse po Gospodovi postavi, so se vrnili v Galilejo, svoje mesto Nazaret. Otrok pa je rastel in se krepil. Bil je vedno bolj poln modrosti in Božja milost je bila z njim.

25. december 1871

To poglavje najprej obravnava Moje rojstvo, pozneje Mojo obrezo in potem tiste tri dni v templju v Jeruzalemu, ko sem bil star 12 let. V tem poglavju prihod treh modrecev iz Vzhoda, pomor otrok in še druge stvari - kot pobeg v Egipt in vrnitev po smrti Heroda - niso omenjene, in Bom tudi večino tega preskočil, ker ste s tem seznanjeni iz Jakobovega Evangelija, zgodovine Moje mladosti iz drugih zapisov Mojih apostolov.

Torej bomo ostali pri zgoraj navedenem tekstu, ki pravi: »Jožef in Marija sta se čudila.«

Čemu sta se čudila?

Čudila sta se preroškim besedam Simeona in izjavi Ane; oba sta namreč z duhovnimi očmi spoznala v tem otroku, ki so ga prinesli k obrezi v Jeruzalem, Rešitelja ne samo Judov, temveč vsega človeštva, ki je prišel, da osvobodi duha iz ječe materije.

Lahko je razumeti, da Jožef in Marija tega nista razumela, kar sta ta dva prerokovala; kajti kdor prične pri zanositvi Marije, pa vse do rojstva in predstavitve v templju in opazuje vso to skrivnostno mistiko, bo zlahka opazil, da niti Marija niti Jožef nista vedela, kaj naj si o vsem mislita.

Čeprav so bili Judje navajeni, da so po prerokih prejemali od Mene neposredna sporočila, je bilo pri njih stanje takšno, kakršno je bilo: malo so jim verjeli, dokler so ti še živeli, in njihove napovedi so dobile vrednost šele tedaj, ko so se pričele izpolnjevati.

Upali so, da pride Mesija - toda njihovi upi so temeljili na posvetnih željah; čakali so na Mesijo, ki bo najverjetneje rojen v kakšni palači kot velik junak, ki jih bo nekoč osvobodil osovraženega bremena.

Rimljanov. Da pa bi lahko sin nekega tesarja, kakor so poznali Mojega krušnega očeta, postal njihov Rešitelj, to pa je bilo izven območja njihovih pričakovanj.

Zaradi tega sta strmela tudi Jožef in Marija ob Simeonovih in Aninih besedah. Marija

je v kratkem času doživela toliko čudežnega, da ni vedela, kaj se je zgodilo z njo, in kaj se bo še zgodilo. Rodila je sina, ne da bi spoznala kakšnega moškega. Postala je mati, pravzaprav ne da bi spoznala materinski občutek v vsej polnosti; kajti običajno je otrok člen, ki povezuje življenjske poti moža in žene in jih združuje v celoto, torej v družino.

Tako je bila Marija mati in je občutila veselje, ko je videla pred seboj sad svojega telesa, samo to je bilo bolj sočutje do nedoraslega dojenčka, kakor pa blaženi občutek matere, ko pritisne na svoje prsi sad ljubezni njenega soproga. Tako ni dojela in tudi ni mogla dojeti, kaj se je zgodilo pri spočetju, kaj pri rojstvu in še pozneje; kajti delovala je samo po vodilu višjega vpliva in se je pri tem obnašala bolj pasivno kot aktivno, kakor žena in mati pa je sledila samo svojim občutkom, ki so jo vezali na njenega otroka.

Seveda se je ta nezavedni občutek z dvomi in zaskrbljujočimi slutnjami, za katere je verjela, da jih nosi v prsih samo ona, poviševal, potem, ko je slišala ostale, ki so izražali enake in še večje stvari, ko je otroka Jezusa nesla v tempelj. Z zakonito obrezo in žrtvovanjem v skladu z zapovedjo, bi moral biti Jaz kot otrok sprejet in vzgojen v judovski veri.

Kakor je izrekel Simeon, ji je bila še večja skrivnost, toliko bolj, ker je v otroku spoznal tistega, o komur še ni imela nobenega pojma. Kar pa je še manj razumela, so bile Simeonove zadnje besede, katere se glasijo: »Glej Ta je postavljen za padec in vstajenje Izraelskega naroda in v znamenje, kateremu se nasprotuje (Da, meč bo predrl tudi skozi tvojo lastno dušo), da se bodo razodele misli mnogih src!«

Da lahko iz njenega Sina postane nekaj tako nenavadnega, si je lahko predstavljala - saj je bilo spočetje, rojstvo in drugo, pospremljeno z nenavadnimi dogodki. Vendar nositi pod srcem Boga kot človeka in pričakujočega Mesijo, duhovnega odrešitelja ne samo njenega naroda, temveč vsega človeštva, to so bili pojmi, ki v njeni glavi niso našli prostora. Celo pri Moji smrti na križu Me ni objokovala kot Boga, ampak samo kot človeka, kot njenega sina. Šele z Mojim vstajenjem je bila, kot tudi Moji apostoli, prepričana v to, kar Sem jim tudi pogosto govoril.

Meč, ki naj bi v bodočnosti predrl njene prsi, je bila materinska bolečina, kajti, če bi vedela in spoznala, kdo Sem pravzaprav bil, ne bi žalovala, temveč bi se veselila Mojega odhoda.

Sam Sem njej in Mojim apostolom pogosto vnaprej napovedoval, kaj stoji pred Mano in kako Bom premagal smrt in pekel. Vendar, kako bi si lahko predstavljali - posebno v tistem času prerokov in ob čudežnemu delovanju Esenov – da bi Jaz, človek iz mesa in kosti, ki je in pije, lahko Bog, Gospod nad Vojskami, ki bo potem, ko

se je razvil iz človeškega otroka, moral končati na križu - v tistem času znamenju sramote in onečaščenja.

Zaradi tega sta bila Jožef in Marija začudena. Nista doumela, kdo je Tisti, ki je moral priti za padec in vstajenje Judov. »Padec« je razdejanje judovskega kraljestva petdeset let po Mojem vnebohodu; in »vstajenje« prestop mnogih Judov v Kristjane, kakor tudi sprememba znamenja križa iz znamenja sramote, v znamenje najvišjega poveličanja.

In ko bo prišel Moj Drugi Prihod, ali mislite, da bo potem več razumevanja med ljudmi? Niti najmanj! Tudi potem bo obstajala množica občudovalcev, ki Me ne bodo imeli za nič drugega, kot za od Boga navdihnjenega človeka. Pri Mojem Drugem Prihodu, ko seveda ne bom prišel kot otrok, temveč kot zrel mož, bo obstajalo tudi veliko dvomljivcev in moral Bom mnogim dokazati Mojo Božanstvo s čudeži, ker sama moč Besede pri njih ne bo prav nič zalegla.

Tako se bo zgodovina Moje mladosti ponovila v glavnih potezah in dogodkih, samo ne v materialnem, pač pa v duhovnem pogledu, ker bo takrat duhovno razumevanje daleč bolj razvito tako, da bodo verujoči v večini, neverujoči in dvomljivci, pa bodo v manjšini.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige